

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) E. p. s.**, zast. členem sdružení Mgr. P. F., **b) J. R.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje** se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zast. JUDr. Janem Marečkem, advokátem, Apolinářská 6, Praha, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1. N. C. R., s. r. o., 2. S. m. M., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. června 2005, č. j. 15 Ca 82/2005 - 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 29. června 2005 vydal Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) rozsudek v řízení, ve kterém se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Okresního úřadu v Mostě, referátu regionálního rozvoje, ze dne 23. 10. 2001, č. j. RRR 328/1068/01-Pi/Mi a rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru stavební úřad, ze dne 7. 8. 2001, zn. SÚ 2658/2001-328-Če.

Krajský soud rozhodl nejdříve o identických žalobách rozsudky ze dne 16. dubna 2003, č. j. 16 Ca 443/01 - 88 a 16 Ca 437/01 - 91 tak, že je zamítnul. Proti těmto rozsudkům podali oba žalobci kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu a ten ve spojeném řízení rozhodl pod č. j. 5 As 44/2003 - 119 dne 1. dubna 2005 tak, že rozsudky krajského soudu ze dne 16. dubna 2003 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V rozsudku ze dne 1. dubna 2005 se Nejvyšší správní soud věcně vypořádal s námitkami obou žalobců a kasační stížnosti shledal důvodnými, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Zavázal ho svým právním názorem a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud rozhodnul ve věci napadeným rozsudkem. S námitkami žalobců, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, se krajský soud vypořádal a výsledkem jeho rozhodnutí bylo zrušení rozhodnutí Okresního úřadu v Mostě, referátu regionálního rozvoje ze dne 23. 10. 2001, č. j. RRR 328/1068/01-Pi/Mi a rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru stavební úřad, ze dne 7. 8. 2001, zn. SÚ 2658/2001-328-Če.

Proti rozsudku podal kasační stížnost žalovaný (dále „stěžovatel“), a to v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále „s. ř. s.“) z důvodu nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem

a ustanovením § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající ve vadách řízení před soudem, která měla za následek nezákonnost ve věci samé.

Stěžovatel namítá, že ani on neměl k dispozici alternativní vyhodnocení zpracované podle požadavků zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel zdůrazňuje, že součástí jeho spisu nemohou být podklady Ministerstva životního prostředí a že krajský soud měl ministerstvu uložit, aby předložilo své spisy k projednání věci potřebné a aby sdělilo své stanovisko k dané věci.

Dále stěžovatel namítá, že již opakovaně navrhoval, aby soudy využily své pravomoci podat návrh na přezkoumání nejednoznačného a neurčitého ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, Ústavnímu soudu. Tento návrh uvádí s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004 spis. zn. 6 A 97/2001 a zaujetí opačného stanoviska od předchozí praxe. Okresní úřad Most podle stěžovatele podle citovaného ustanovení rozhodnutí vydal, byť nemělo veškeré náležitosti rozhodnutí podle správního řádu. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil právě otázku vydání rozhodnutí.

K vydání souhlasu dotčeného orgánu Okresního úřadu v Mostě podle zákona č. 389/1991 Sb., o státní správě ochrany ovzduší a poplatcích za jeho znečištění, ve znění pozdějších předpisů, stěžovatel uvádí, že zástupce Okresního úřadu v Mostě se v rámci územního řízení ústního jednání dne 30. 7. 2001 zúčastnil a že správní rozhodnutí k ochraně ovzduší bylo vydáno před zahájením územního řízení.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a zjistil, že žalobci podali ke krajskému soudu identické žaloby, kterými se domáhali zrušení správního rozhodnutí Okresního úřadu v Mostě, referátu regionálního rozvoje, ze dne 23. 10. 2001, č. j. RRR 328/1068/01-Pi/Mi a rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru stavební úřad, ze dne 7. 8. 2001, zn. SÚ 2658/2001-328-Če a vrácení věci k dalšímu správnímu řízení. Krajský soud tyto žaloby dne 16. dubna 2003 zamítnul rozsudky č. j. 16 Ca 443/01-88 a 16 Ca 437/01 - 91.

Proti těmto rozsudkům podali oba žalobci kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu a ten ve spojeném řízení rozhodl pod č. j. 5 As 44/2003 - 119 dne 1. dubna 2005 tak, že rozsudky krajského soudu ze dne 16. dubna 2003, č. j. 16 Ca 443/01 - 88 a 16 Ca 437/01-91 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení. Věcně se vypořádal s veškerými námitkami obou žalobců a kasační stížnosti shledal důvodnými. Zavázal ho svým právním názorem a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud vydal rozsudek dne 29. června 2005, spis. zn. 15 Ca 82/2005. Tím výše uvedená správní rozhodnutí zrušil a se všemi námitkami žalobců, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, se vypořádal.

Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost žalovaný a svou stížnost odůvodnil výše citovanými námitkami. Stěžovatel však nenamítá, že se krajský soud neřídil názorem Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud o námitkách, uplatněných proti rozsudkům krajského soudu ze dne 16. dubna 2003, č. j. 16 Ca 443/01 - 88

a 16 Ca 437/01-91 již rozhodoval v řízení vedeném pod sp. zn. 5 As 44/2003, věcně se jimi zabýval a vypořádal. Svým právním názorem zavázal krajský soud a ten v dalším soudním řízení o všech námitkách uvedených v žalobě rozhodl. Právům a povinnostem tedy v souladu se zákonem soudní ochrana formou přezkumu v řízeních, která proběhla, poskytnuta byla.

Podle ustanovení § 46 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat; nebo návrh byl podán předčasně nebo opožděně; nebo návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou anebo návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Zákon (soudní řád správní) v souladu se zásadou koncentrace řízení neposkytuje v tomto případě další, opakovanou možnost přezkumu a kasační stížnost považuje dle ust. § 104 odst. 3 s. ř. s. za nepřipustnou tehdy, pokud krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Jako jedinou výjimkou stanoví, že toto neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto se však v daném případě nestalo, výjimka tedy uplatnitelná není a nepřipustnost kasační stížnosti se projeví v plném rozsahu.

Nejvyššímu soudu tedy nezbývá nic jiného než kasační stížnost jako nepřipustnou odmítnout.

Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobu proti správním rozhodnutím podali ke krajskému soudu výše uvedení žalobci, žalovaný se k ní vyjádřil. Proti původnímu rozsudku krajského soudu ve věci podali své kasační stížnosti pouze žalobci. Žalovaný měl možnost se k nim vyjádřit. Krajský soud v dalším řízení o žalobě rozhodl o zrušení napadených správních rozhodnutí a proti tomu podal kasační stížnost pouze žalovaný.

Podstatná je i skutečnost, že výsledkem dosavadního soudního řízení bylo zrušení správních rozhodnutí a ve věci bude správní orgán správní v řízení nadále pokračovat.

Nejvyšší správní soud naplňuje tímto rozhodnutím v daném případě smysl a účel citovaných ustanovení soudního řádu správního a tím i zásady ekonomie řízení, právní jistoty a předvídatelnosti soudního rozhodování.

Soud shledal kasační stížnost žalovaného jako nepřipustnou podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a proto ji v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 3 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu